

Arne Christiansen (V):

I anledning af hr. Bilgrav-Nielsens bemærkninger til mig skal jeg gøre opmærksom på, at jeg faktisk udtalte mig anerkendende om SNU's publikationer, men til gengæld sagde jeg ikke et ord om SNU's finansiering, som hr. Bilgrav-Nielsen ofrede megen tid. For at der ikke skal herske nogen tvivl, vil jeg sige, at jeg fandt og finder det urimeligt, at hr. Bilgrav-Nielsen m.fl. ikke kunne slå sig til tåls med de finansbevillinger, der allerede var til SNU, men mere ville have mere, og det skulle oven i købet ske på bekostning af en velfungerende og velrenommeret organisation, der udmærket er plads til ved siden af SNU, også i det omfang, den hidtil har haft.

Hr. Bilgrav-Nielsen sagde også, at jeg skulle afholde mig fra at mistænkeliggøre andre. Jeg har under ingen omstændigheder søgt at mistænkeliggøre det radikale venstre. Dets standpunkter og synspunkter er klare, dem har vi kendt gennem generationer, de har ikke flyttet sig en tomme, og det takker jeg faktisk for. Så ved man, hvor man har partiet.

Steen Folke (VS):

Det er et tankevækkende apropos til denne debat, at dødens købmænd netop i dag og i morgen holder endnu et møde i København om det sidste skrig i avanceret militært isenkram og elektronik. Det drejer sig om infrarødt og laserstråler, og som det fremgår af tegningen på forsiden af mødeprogrammet, kan disse teknikker bl.a. bruges til med stor præcision at udfinde bombemål. Velsignet være teknologien, der uafsladelig bringer menneskeheden nye store fremskridt!

Debatten i dag drejer sig i øvrigt specielt om Danmarks placering i NATOs atomvåbenstrategi. Det er klart, at Danmark har et medansvar for denne atomvåbenstrategi, og at den påvirker situationen i Danmark på mere end én måde. Danmark er, som det også er fremgået under debatten i dag, medlem ikke blot af NATO, men også af den særlige atomplanlægningsgruppe i NATO, som udformer denne strategi, og dermed er den danske regering direkte medansvarlig for strategien. Det er også fremgået i andre debatter for nylig og flere gange, at Danmark, den danske regering, har et direkte medansvar for den nye atomoprustning, som NA-

TO planlægger i Europa, opstillingen af de 572 Pershing II- og krydserraketter.

Den danske regering har også et medansvar for den særlige udformning af strategien, som forsvarsministeren var inde på, og som siden 1967 har været den officielle, det såkaldte fleksible svar. Det betyder jo, at der er mulighed for ikke blot at bruge atomvåben, men at være først til at bruge atomvåben.

Forsvarsministeren sagde i sit indlæg – og det mener jeg sådan set er om ikke opsigtsvækkende så dog udtryk for en erkendelse hos regeringen – at atomtærskelen ikke er høj nok. Han mente, at det var i og for sig langt de fleste enige om: at atomtærskelen ikke er høj nok. Nu brugte forsvarsministeren det som et argument for øget konventionel oprustning, og på den måde kan det komme til at understøtte sædvanlig konservativ ideologi. Men i virkeligheden er det, forsvarsministeren siger, at der er for stor risiko for, at NATO faktisk foranlediger en atomkrig, foranlediger atomvåben brugt. Atomtærskelen er ikke høj nok. I den fortolkning – som jeg mener er en klar fortolkning af det, ministeren siger – er det egentlig opsigtsvækkende, at ministeren og regeringen selv erkender, at der er alvorlig risiko for, at NATO altså foranlediger en atomkrig, at et konventionelt angreb kan blive besvaret med atomvåben på et lavt niveau, så at sige. Jeg skal ikke lægge skjul på, at sådan som vi ser på det, er den, der først bruger atomvåben, skyldig i en forbrydelse mod menneskeheden.

Men Danmark har altså et medansvar for denne atomvåbenstrategi, det såkaldte fleksible svar, og dermed for, at NATO i en given situation vil være først til at tage atomvåben i brug. Forsvarsministeren var slet ikke inde på, at denne officielle NATO-strategi i de seneste år er blevet udbygget fra amerikansk side med den såkaldte counterforce-strategi, som ganske vist ikke, så vidt jeg ved, er officielt vedtaget i NATO, men som er officiel amerikansk strategi, og da USA unægtelig er den førende atomare nation i NATO, er det jo ikke helt ligegyldigt, at det er USAs officielle strategi, en strategi, der ikke blot opererer med muligheden for et fleksibelt svar, muligheden for at besvare et konventionelt angreb med atomvåben, men som opererer med den mulighed, den trussel,